

Onverwacht

en toch...

Onverwacht en toch...

Nika van den Akker

Copyright © 2020 Nika van den Akker

Auteur: Nika van den Akker

Omslagontwerp: Nika van den Akker

Foto auteur: Nika van den Akker

ISBN 978 94 646 5571 1

338 bladzijden

Eerste druk, september 2022

De schrijfster van dit boek geeft geen toestemming om deze uitgave, of eender welke uitgave van dit boek te kopiëren, te herpubliceren, door te verkopen,...

Deze zaken kunnen strafrechtelijk vervolgd worden.

Alle personages in dit boek zijn gebaseerd op de fantasie van de auteur. Elke gelijkenis met iemand uit uw omgeving is puur toeval.

Hoofdstuk 1

Maandagochtend, mijn bureau is zoals altijd rommelig. Post-its kan je bij mij overal vinden. Mijn rekenmachine en perforator zijn de enige spullen op mijn bureau die een vaste plaats hebben. Laat me mezelf eerst even voorstellen. Ik ben Lisa Forrest, 25 jaar, 1 meter 65 lang en na vijf jaar nog steeds single. Laat het me zo stellen. Mijn liefdesleven kun je het best vergelijken met het weer in de zomer: zonnig maar niet altijd even zonnig en oh ja, zéér windstil. In die vijf jaar kan ik mijn vriendjes op één hand tellen: geen. Maar goed, ik werk voor één van de grootste boekenbedrijven in New York, RFY: Reading For You. We maken de meeste omzet van alle boekenbedrijven in de omgeving en draaien op volle toeren. Ik ben de assistente van de Editing Manager. Ik leid alles in goede banen. Zonder mij zou mijn bazin Mandy niet veel zijn en dat weet ze. Mijn job is, zeg maar, een echte droomjob. Boeken zijn mijn passie. Vanaf het moment dat ik er één vastheb, ben ik in een andere wereld. Veel mensen hebben dat gevoel met sport wanneer ze een match zien van hun favoriete voetbalclub, dan zijn ze helemaal in hun element. Wel, bij mij is dat hetzelfde maar dan met boeken. Verder kan ik vakantie opnemen wanneer ik wil en mijn bazin adoreert mij. Kortom, er is geen betere baan dan deze.

Wanneer ik op het einde van mijn werkdag nog snel mijn mailbox check, zie ik dat Mandy mij een mail gestuurd heeft met de vraag om dringend naar haar bureau te komen. Wanneer Mandy zegt dat het dringend is, wil dat zeggen dat ik zeker nog tijd heb om koffie te gaan halen want dringend voor haar staat gelijk aan vragen wanneer ik naar de stomerij kan gaan om haar bontjas op te halen. Zo gezegd zo gedaan. Vooraleer ik naar Mandy ga, passeer ik nog even langs de

koffiemachine. Ik twijfel tussen een espresso of een latté. Ik kan kiezen tussen slootwater en slootwater met een zoet smaakje. Laten we voor optie twee gaan.

Wanneer ik bij Mandy haar bureau aankom, klop ik tweemaal op de deur alvorens binnen te gaan. Terwijl ik me neerzet op mijn favoriete rode lederen stoel, die kraakt als je gaat zitten, kijkt ze me bedrukt aan. Met bevende stem begint ze te spreken.

“Lisa, lieverd, ik heb slecht nieuws.”

Ze zegt het op een toon zoals een dierenarts je aanspreekt wanneer je hond stervende is.

“Je weet dat onze grote baas, Olivier, mij vorige week wou spreken.”

Olivier wou met Mandy spreken over een meningsverschil over iets op de werkvloer. Ik was de hele tijd al benieuwd over welk meningsverschil het ging en ik denk dat ik dat nu te weten ga komen.

“Dat ging over een meningsverschil over het werk dat aan jou gegeven wordt. Hij vindt persoonlijk dat jij teveel werk krijgt en denkt er over na om nog een assistent aan te nemen om jouw werklust te verlichten.”

Ik wil graag antwoorden maar weet niet goed wat. Enerzijds vind ik het erg want ik kan het best wel alleen aan, anderzijds is het ook een goed idee want een collega lijkt me leuk. Dit gevoel verdwijnt snel wanneer ik op Mandy haar gezicht aflees dat dit verhaaltje nog niet afgelopen is.

“Dit lijkt op het eerste zicht niet erg maar ik benadruk al een tijdje dat jij een functieverhoging zou moeten krijgen voor al het werk dat jij verricht hebt. Hij wist het nooit zeker omdat hij het overdreven vond maar nu heeft hij een beslissing genomen. Het goede nieuws is dat jij kans maakt op een functieverhoging maar het slechte nieuws is dat jij je gaat

moeten bewijzen. Het is dan ook helemaal niet zeker dat jij deze functieverhoging krijgt.”

Nu wordt het helemaal goed! Eerst krijg ik een collega omdat ik het werk ‘niet aankan’ volgens sommigen, dan zou ik een functieverhoging krijgen nadat Mandy lang aan Olivier zijn oren heeft gezaagd en dan moet ik me nu nog eens extra gaan bewijzen! Ik adem eerst diep in en uit om ervoor te zorgen dat ik niet lijk op een losgeslagen stier.

“Ten eerste, ik kan het werk wél alleen aan en ten tweede, waarom is het niet zeker dat ik die functieverhoging krijg? Jij hebt dat toch aangevraagd voor mij hè of heeft Olivier iemand anders verstaan dan ‘Lisa Forrest’?”, vraag ik.

Normaal moet Mandy mij nu zeggen dat het een grap was en dat ik natuurlijk die functieverhoging krijg maar neen, haar antwoord luidt als volgt: “Lisa, het probleem is dat jij of die nieuwe collega die functieverhoging krijgt. Het spijt me maar ik kan er niets aan doen. Als het van mij zou afhangen, had je die verhoging al lang gekregen maar het is Olivier die beslist.”

“Maar dat kan toch niet!”, werp ik tegen in de hoop dat ze er toch iets aan kan doen. “Die nieuweling kent toch helemaal niets van ons systeem dus hoe kan die dan al direct kans maken op een functieverhoging?”

Ik ben echt furieus op dit moment.

“Olivier heeft iemand aangenomen die al bij een boekenbedrijf in New York heeft gewerkt, die weet hoe het er in zo’n bedrijf aan toe gaat. Lisa, je weet dat Olivier nooit een fan van onze afdeling is geweest en al zeker niet van ons. Als hij iets kan doen om het jou of mij moeilijk te maken, zal hij het zeker doen. Echt, het spijt me maar ik kan hier helemaal niets aan veranderen.”

Dit is verschrikkelijk. Ik heb me helemaal alleen naar de top van dit bedrijf gewerkt om dan nu terug naar beneden gegooid te worden. Het is vreselijk dat mijn plaats zou kunnen ingenomen

worden door een flutnieuweling. Ik moet en ik zal die functieverhoging krijgen.

“Wanneer komt die nieuwe collega, zodat ik me een beetje kan voorbereiden.”

En zodat ik al een manier kan bedenken om die te vermoorden. Deze vraag had ik blijkbaar beter niet gesteld. Ik dacht dat het ergste deel van het gesprek al gedaan was maar neen hoor, hier komt het.

“Euhm... morgen zit je collega al aan zijn nieuwe bureau”, zegt ze voorzichtig.

“Wat!”, schreeuw ik zo luid dat ze me waarschijnlijk twee verdiepingen lager kunnen horen.

“Ik weet dat het allemaal wat snel voor je gaat, Lisa”, zegt Mandy op een geruststellende toon, “maar ik weet zeker dat je dit allemaal aankan. Weet je, ga naar huis en rust een beetje uit tegen morgen. Ik zie je dan wel weer.”

Ik sluit de deur achter me en vertrek naar mijn auto. Wat begon als een gewone leuke dag op mijn werk, is geëindigd in een kleine nachtmerrie.

Wanneer ik thuis toekom, maak ik spaghetti klaar en kruip vroeg onder de wol. Voor ik in slaap val, hoop ik dat het allemaal maar een droom was en dat ik morgenvroeg wakker word en dat alles is zoals voorheen. Met die gedachte val ik in rustig slaap.

Hoofdstuk 2

Dinsdagochtend, zeven uur in de ochtend. Ik sta op en mijn maag ligt nog overhoop van mijn spaghetti gisterenavond. Of van het feit dat mijn grootste angst werkelijkheid is geworden. Ik ben er nog niet helemaal uit. Op weg naar mijn werk doe ik snel wat oogpotlood en mascara aan in de hoop dat ik er niet als een vogelverschrikker uitzie.

In de lift van het bedrijf ben ik alleen. Ik druk op nummer zeven en voor het eerst in al die jaren bij RFY voel ik me duizelig. Eén vraag staat in mijn hoofd centraal: 'Zou mijn collega al op kantoor zijn?'. Wanneer ik 'collega' zeg, moet ik even mijn ontbijt, dat zijn weg naar boven heeft teruggevonden, inslikken. 'Collega' zou ik hem op dit moment niet noemen, eerder een onderkruiper, verrader of een baanpikker. Aangekomen op de zevende verdieping haal ik eerst nog even diep adem. Blijkbaar haal ik heel lang adem want de deuren beginnen al te sluiten. Nog snel kan ik door de deuren springen en ik struikel bijna over mijn eigen voeten. Geweldig, van een mooie entree gesproken... Wanneer ik bijna aan het bureau ben, zie ik hem zitten. Hij is groot, heeft mooi bruin warrig haar en hij ziet er sterk uit alsof hij elke dag naar de sportschool gaat. Mijn hakken maken zoveel geluid dat hij mij al van ver opmerkt. Hij kijkt me kort aan en kijkt direct terug naar zijn scherm. Wanneer ik eindelijk bij mijn bureau kom, reik ik hem mijn hand en stel ik mezelf kort voor. Hij staat recht en schudt me de hand. Hij is zo lang dat ik mijn nek als een giraf zou moeten kunnen uitrekken.

"Aangenaam. Ik ben Lisa Forrest en ik werk hier al lang. En u bent?", vraag ik.

“Aangenaam Lisa. Ik ben Lewis Lemond en ik werk hier al...”, hij kijkt even op zijn horloge, “de volle vijf minuten.”

Hij is wel grappig. Ik glimlach naar hem maar hij lacht niet echt. Niet eens een grijns. Ik ga aan mijn bureau zitten en begin te werken. Het is nu acht uur en ik mag stoppen om 17 uur. Ik hoop dat deze dag snel voorbij is.

Op een gegeven moment zoek ik een pen op mijn bureau maar vind er geen.

“Hier”, zegt Lewis met een grijns op zijn gezicht. “Zo, is er een bom op jouw bureau ontploft?”, vraagt hij met zoveel sarcasme dat ik me afvraag of ik zijn pen wel zou aannemen. Uiteindelijk neem ik het maar aan en antwoord zo koel en rustig mogelijk: “Neen en dank je. Bij jouw bureau is er precies net een kuisvrouw gepasseerd, zo netjes zeg.”

“Een kuisvrouw niet. Dat noemen ze ordelijk zijn. Zou je ook eens moeten proberen.”

Ik zou met alle plezier die grijns van zijn gezicht willen halen. Terwijl hij mij zit te pesten, lichten zijn ogen op en ik krijg bijna een hartaanval. Ik lijk wel ‘The Grinch’. Mijn hart lijkt zich ook tot drie keer te vergroten. Al een geluk dat ik niet groen zie, anders zou de gelijkenis te treffend zijn. Ik probeer hem terug te pakken met iets helemaal anders dan bureaus.

“Wat een goed idee om als nieuweling direct je collega af te breken. Ben je altijd al zo vriendelijk geweest of is het door deze omgeving dat je opeens zo reageert?”

Enerzijds zie ik dat hij geschrokken is van mijn reactie maar anderzijds gaat hij er maar al te graag op in.

“Neen, eerst dacht ik vriendelijk te doen maar toen ik zag wat voor een collega ik heb, vond ik het beter om een slechte indruk te maken.

Uit mijn oren komt er bijna stoom.

“Wat bedoel je daar nu weer mee?”

Hij schuift zijn pc wat vooruit en legt zijn armen op tafel. Als ik niet zo boos zou zijn, zou ik mijn ogen niet van die gespierde armen kunnen afhouden.

“Een collega die eerst en vooral uit een lift springt, mij dan van top tot teen bekijkt en tot slot niets op haar bureau terugvindt omdat deze net een slagveld is.”

“Jij hebt zo te zien ook wel héél erg op mij gelet. Misschien beval ik je wel.”

Ik schenk hem één van mijn mooiste sarcastische grijnzen. Hij kijkt me verrast aan. Hij wil iets zeggen maar bedenkt zich. Hij neemt zijn pc weer bij de hand en begint druk te typen. Ik voel dat ik de overwinning heb binnengehaald. In stilte werken we verder tot de middag zonder nog één woord te zeggen.

Als we beiden terug zijn van onze lunchpauze komt Mandy even bij ons langs.

“En, hoe zit het hier met de twee collegaatjes? Kunnen jullie het een beetje met elkaar vinden?”

Nu laat ik het aan hem over. Ik kijk hem aan met ogen die een boom omver zouden kunnen bliksemen. Hij antwoordt iets wat ik raar vind.

“Ja hoor Mandy, tot nu toe is alles al goed verlopen. Lisa is echt een vriendelijke, wanordelijke collega.”

Hij kijkt mij aan met ogen die dwars door me heen kunnen kijken. Hij heeft Mandy wel al kunnen overtuigen van zijn charmes.

“Zo,” zegt Mandy op haar beurt, “ik ben blij dat alles goed gaat tussen jullie tweeën. Lisa, zou je even met mij kunnen meekomen naar mijn bureau? Ik moet nog iets met je bespreken.”

Lewis kijkt me met zijn liefste ogen aan en ik zou hem nu het liefst een zonnebril willen aandoen zodat ik zijn prachtige ogen niet meer hoef te zien.

“Gaat het hier alleen lukken, Lewis?”, vraag ik hem op een sarcastische meelevende manier.

“Jaja Lisa, ik kan je wel even missen. Kan ik dat ook van jou zeggen?”

Hij kijkt diep in mijn vuurspuwende ogen en werpt me zijn eerste smeltende glimlach toe. Ik haat het dat zijn glimlach er warm en lief uitziet. Ik probeer niet te blozen en loop onmiddellijk achter Mandy aan in de hoop dat hij mijn blozende wangen niet opmerkt.

Wanneer Mandy de deur van haar kantoor sluit, gaat zij achter haar bureau zitten en ik ga naar mijn favoriete stoel.

“En, valt hij een beetje mee?”, vraagt ze vriendelijk.

“Buiten het feit dat hij onuitstaanbaar is wel ja.”

Mandy lijkt nogal geschrokken om mijn reactie.

“Hoe bedoel je? Net zegt hij nog dat alles goed gaat tussen jullie.”

Natuurlijk, Lewis was daarnet even zoet als de heks met haar peperkoeken huisje in ‘Hans en Grietje’.

“Hij beschrijft mijn bureau alsof er een bom op is ontploft. Hij plaagt, pest mij zelfs de hele tijd en hij houdt mij de hele tijd in de gaten.”

Ze lacht lief naar me.

“Maar Lisa, lieverd, iedereen weet dat je bureau niet helemaal netjes en ordelijk is. En nog iets: plagen is om liefde vragen”, zegt ze geamuseerd.

Bij het horen ‘plagen is om liefde vragen’ draait mijn maag zich twee, neen zelfs drie keer om. Ze ziet dat ik terug begin te blozen.

“Ga maar terug werken, Lisa. Je weet, alles komt goed.”

Wanneer ik Mandy haar bureau verlaat, voel ik me een beetje raar. Ik kom terug toe aan mijn bureau en Lewis is er niet. Het zou me niets mogen schelen maar een gevoel van gemis komt

in me op. Ik zit rustig te werken wanneer ik opeens een stem achter me hoor.

“Heb je me gemist, Lies?”

Bij het horen van zijn stem schiet ik bijna van mijn stoel. Er verschijnt een foutmelding op mijn pc aangezien ik ben uitgeschoven op mijn klavier.

“Neen, ik had al gehoopt dat ik eigenlijk van je af was maar helaas, je bent er nog.”

Voor het eerst vandaag zie ik hem van top tot teen. Hij heeft een mooi grijs maatpak aan met daaronder zwarte lakschoenen. Zijn brede schouders komen fantastisch uit in dat pak.

“Ik kon het niet aan om je helemaal alleen te laten dus ben ik een kop koffie gaan halen voor mij en ik heb een kop thee voor jou mee met één klontje suiker in.”

Hij zet mijn tas neer op mijn bureau en ik kijk ernaar. Hoe kan hij in hemelsnaam weten dat ik mijn thee het liefst drink met een klontje suiker in? Ach ja, het zal wel toeval zijn zeker. Of hij houdt een logboek bij waarin hij alles van mij opschrijft. Misschien moet ik dat ook doen.

“Drink maar op in plaats van ernaar te staren, ik heb er maar één keer in geniest”, zegt hij plagend.

Ik kijk hem aan en hij glimlacht ondeugend naar mij. Ik neem een nipje van mijn kopje en trek een zozegd gedegouteerd gezicht.

“Oh heerlijk kopje thee, vooral dat vleugje sarcasme en snot maken het deliciaus.”

Ik wil lachen maar doe het niet. Dat gun ik hem niet. Hij gaat aan zijn bureau zitten en de uren tikken voorbij terwijl we werken en mekaar af en toe eens aankijken.

Lewis is een uur eerder klaar dan ik en vertrekt. Hij zegt me sarcastisch gedag.

“Dag Lies, en probeer niet al te veel van me te dromen he.”

Na een halfuur overloop ik de dag nog eens in mijn hoofd. Ik denk aan zijn sarcastisch gedrag maar ik denk er vooral aan hoe hij lachte met mijn bureau. Ik heb een geweldig (misschien wel duivels) plannetje. Ik loop naar zijn bureau en gooi alles overhoop. Ik lach terwijl ik hier en daar een post-it plak op zijn bureau, computer en draaistoel.

Wanneer ik klaar ben met zijn bureau overhoop te halen, maak ik me klaar om naar huis te gaan. Ik kijk naar de rommel die ik heb gecreëerd en ben niet meer zeker of ik het grappig vind wat ik heb gedaan of ik het erg moet vinden maar ik zet de gedachte opzij en ga gewoon naar huis.

In bed denk ik nog eens na of ik misschien niet heb overdreven met zijn bureau maar dan denk ik weer aan mijn bureau, aan zijn sarcastische gezicht en vind ik het opeens een overwinning. Niet veel later val ik met een glorieus gevoel in slaap.

Ik word rustig wakker en denk aan donuts en een warme kop koffie. Op weg naar het bureau ga ik langs de bakkerij en ik koop twee donuts: één met chocolade en één met aardbei. Daarna ga ik nog een koffie halen.

Wanneer ik op mijn bureau toekom, zie ik Lewis zitten. Hij heeft een sarcastische grijns op zijn gezicht en ik begin een beetje schrik te krijgen. Wanneer ik mijn bureau zie, merk ik dat alles opgeruimd is. Maar echt álles is opgeruimd. Geen enkele post-it ligt ergens anders dan een andere. Zelfs mijn rekenmachine en perforator liggen rechter dan anders. De koffie die ik nog steeds in mijn hand houd, begint gevaarlijk te bibberen door mijn woede. Als ik niet oppas, mors ik nog. We

kijken mekaar met bijna dezelfde blik aan. Alleen kijk ik iets moordender.

“Wat heb je met mijn bureau gedaan?”, vraag ik hem boos.

“Het tegenovergestelde van wat jij met mijn bureau hebt gedaan, Lies en als je me nog langer aankijkt, kun je me zo wegbliksemen.”

“Moest ik dat kunnen, graag zelfs”, snauw ik hem toe.

Ik heb al door dat dit geen topdag zal worden...

Hoofdstuk 3

Rond de middag krijg ik een mail waarin staat dat ik dringend naar Mandy haar bureau moet komen. Ik sta voor één van de eerste keren meteen recht en verbazingwekkend genoeg staat ook Lewis recht.

“Zo, ga je me nu ook al achtervolgen?”

“Neen, ik moet naar Mandy.”

“Spannend, ik ook.”

Als een puppy achtervolgt hij mij naar het bureau van Mandy. We kloppen aan en mogen direct naar binnen. Niet echt als een gentleman gaat hij eerst binnen en gaat op MIJN rode stoel zitten. Zou ik nog steeds kans maken op die functieverhoging als ik Lewis van de stoel zou afduwen?

“Wat, zit ik soms op je stoel?”, vraagt hij mij, niet echt wetende dat dat inderdaad mijn stoel is.

“Neen”, zeg ik kortaf en ik ga op de blauwe stoel ernaast zitten. Ik ga zitten en hoor geen gekraak. Geïrriteerd sla ik mijn armen over elkaar.

“Goedemorgen! Ik heb fantastisch nieuws voor jullie allebei. We hebben net een bestseller gekregen. Jullie mogen allebei dat boek lezen en er een samenvatting van maken om op de achterflap te plaatsen. Dit wordt jullie eerste competitieopdracht.”

Mandy wordt er blij van maar ik iets minder. Plots moet ik denken aan het eerdere gesprek met Mandy waarin ze zei dat Lewis al voor een boekenbedrijf heeft gewerkt. Op een of andere manier maakt me dat zenuwachtig.

Lewis begint al te glimlachen en zegt: “Top, dat is toch gemakkelijk hè, Lies!”

Mandy kijkt blij naar me op wanneer hij ‘Lies’ zegt maar ik kijk iets minder blij.

“Hier is het boek. De achterflap moet volgende week dinsdag op mijn bureau liggen.”

Ze overhandigt ons het boek. Ik kijk naar Mandy en ze ziet de angst in mijn ogen.

“Alles komt goed lieverd.”

Ik zou willen dat ik hetzelfde dacht.

Wanneer we terug aan ons bureau komen, begint Lewis te praten.

“Dus ik moet van jou winnen, easy.”

Ah, dus hij denkt dat het makkelijk gaat worden. Het liefst van al loop ik nu naar buiten en ga ik lekker een potje huilen en schreeuwen. Mijn droom job is echt een nachtmerrie geworden.

“Oh ja, dat denk je maar”, probeer ik zo overtuigend mogelijk te zeggen.

De uren gaan vandaag weer voorbij alsof het niets is en opeens komt er een pakjeskoerier naar binnen. Hij loopt naar mij toe en overhandigt mij een doos pralines. Ik begin direct te denken van wie ze kunnen komen. Er is geen kaartje bij of niets.

“Zo zo, een geheime aanbieder Lies. Spannend zeg. Vast en zeker iemand die van chaos houdt, dat kan niet anders.”

Ik kijk hem aan maar ik ben meer gefocust op het doosje pralines in mijn hand. Wie stuurt er mij nu pralines? Ik hou wel van chocola... Ik laat het mysterie weer los en probeer zo geconcentreerd mogelijk verder te werken.

Halleluja! Ik mag naar huis. Dit kan in de geschiedenisboeken omschreven worden als een gloriemoment. Ik heb het vandaag overleefd. Ik neem mijn jas en pralines en rijd naar huis.

Onderweg passeer ik langs de frituur want ik heb echt wel honger en een praline gaat er nu niet in.

Terwijl ik mijn pak friet open, valt mijn blik op de pralines. Ik breek er mijn hoofd over om te achterhalen wie mij pralines zou sturen. Mijn ouders? Neen. Mandy? Neen. Iemand anders? Blijkbaar! Misschien heeft Lewis wel gelijk en heb ik een geheime aanbidder. Wanneer ik de tv aanzet, kan het mij allemaal niet veel meer schelen en ik ga weer een nieuwe nacht tegemoet wanneer ik voor de tv in slaap val.

Wanneer ik op het kantoor toekom, is Lewis er nog niet. Het verbaast mij want normaal is hij er al als ik toekom. Weer komt dat gevoel van gemis opzetten. Ik schenk er niet veel aandacht aan en begin mijn mails te beantwoorden.

Een uurtje later komt Lewis toe in een mooie zwarte broek met een lichtblauw hemd. Zijn zwarte vest draagt hij nonchalant over zijn arm. Heeft hij dan nooit een lelijke outfit aan? Het leven is niet eerlijk.

“Oei, je vriendinnetje nog naar huis moeten brengen?”

“Neen, ik heb geen vriendin. Mijn auto stond in panne dus ben ik met een taxi gekomen.”

Waarom maakt het feit dat hij geen vriendin heeft mij blij?

“En hoe zit het met je pralines van je geheime aanbidder, of komt het van je vriendje?”

“Ik heb geen geheime aanbidder en al zeker geen vriend.”

Het komt bot over maar ook wel best zielig wanneer ik zeg dat ik zeker geen vriend heb. De rest van de voormiddag probeer ik hem te negeren zelfs als hij stiekem naar mij kijkt.

In de namiddag krijgen we allebei een mail van Olivier. Ik rol met mijn ogen en open met tegenzin de mail.

Beste werknemers van Reading For You,

Bij deze breng ik jullie het heuglijke nieuws dat onze firma een personeelsfeest organiseert. Ik nodig jullie deze zaterdag uit om 18 uur. Let op, het is een gemaskerd bal dus haal jullie mooiste kledij en beste masker maar boven.

Vriendelijke groet,

Olivier

Nou fijn, ik heb helemaal niets om aan te trekken en het is dan nog eens gemaskerd ook! Wat heeft het universum toch tegen mij?

“Klaar voor het feest, Lies? Ik zou wel eens proberen om een deftige kledingzaak te zoeken. Het is namelijk een chic feest.”

De manier waarop hij het zegt, maakt me echt boos en ik begin hem meer en meer beu te worden.

“Ik gedraag me tenminste niet als een dikke nek zoals anderen hier en ik ga geen handgemaakte maatpakken dragen.”

Het was eruit voor ik het wist maar ergens ben ik ook wel fier op mezelf dat ik het zo koeltjes heb kunnen zeggen.

Wanneer ik thuiskom, bel ik Jan op. Jan is sinds de lagere school mijn beste vriend. Hij was twee weken op vakantie in Ibiza dus heb ik hem de situatie met Lewis nog niet kunnen uitleggen. De ringtoon gaat twee keer over en hij neemt al op.

“Hey Lisa, schat, lang niet van je gehoord! Hoe is het daar?”

Ik leg hem de hele situatie uit en hij denkt er exact hetzelfde over als ik.

“Wat een eikel! Het wordt tijd dat die gast eens op zijn plaats gezet wordt, zeg!”

“Ik weet het”, antwoord ik blij dat iemand me eens begrijpt,
“maar dan heb ik nog een probleem.”

“Vertel!”, zegt hij blij.

“Ik heb zaterdag een personeelsfeest en...”, ik kan mijn zin nog niet eens afmaken of hij weet al wat ik wil zeggen.

“Oh neen, je kleerkast!”

“Ik weet het.”

“Zou je misschien met mij willen gaan shoppen?”, vraag ik opgewekt.

“Schat, gaan shoppen. Ik, de shopping queen! Natuurlijk ga ik met je shoppen! Desnoods nu meteen!”

“Ik zou nu wel willen maar alle winkels zijn dicht. Weet je, ik stop morgen vroeger en dan kunnen we samen de hele namiddag shoppen.”

“Ja”, zegt hij al lachend, “zoveel tijd gaan we inderdaad wel nodig hebben, denk ik. Probeer hem morgen nog niet te vermoorden Lisa en dan zie ik je wel in de stad. Goed?”

Ik moet lachen om zijn reactie.

“Hahaha, ik zal het proberen. Ja, is super. Zie je dan!”

“Tot morgen Lisa! Dikke kus!”

“Bye!”

’s Ochtends is Lewis natuurlijk al voor mij op kantoor.

“Zo, is je Kever gerepareerd?”, vraag ik hem met een mooie glimlach.

“Welke Kever?”

“Wel, je auto stond toch in panne dus ik vraag je of je Kever gerepareerd is.”

“Ah ha ha ha”, lacht hij sarcastisch.

Zelfs als hij op die manier lacht, verschijnen er nog schattige kuiltjes in zijn wangen.

“Ja, mijn Porsche is inderdaad gerepareerd, dank je.”

Bij het horen van 'Porsche' verbaast het me niks dat onze dikke nek met zo'n wagen rijdt. Hoe kan het ook anders?

Tegen de middag sluit ik mijn pc af.

"Waar ga je naartoe?", vraagt Lewis wel heel geïnteresseerd.

"Ik ga een kleedje kopen voor zaterdag."

Shit, waarom heb ik het toch gezegd?

"Heb je zoveel tijd nodig om een kleedje te kopen dat je 's middags al vertrekt?"

Ik krijg echt iets van die gast.

"Ja, als ik daarmee een middag van je af ben, dan neem ik daar inderdaad mijn tijd voor."

Zijn sarcastische lach verdwijnt heel snel en ik aanschouw dit als een overwinning.

Wanneer ik toekom in de stad, staat Jan mij al op te wachten aan een koffiebar. Ik loop naar hem toe.

"Weet je waar ik zin in heb?"

"Neen, waarin?"

"In chocola!"

Hij begint te lachen.

Ik doe hem stoppen en vraag hem: "Heb jij mij die pralines gestuurd?"

"Welke pralines?"

"Wel, gisteren heeft een pakjeskoerier pralines voor mij afgeleverd op het kantoor maar ik weet niet van wie ze komen."

"Schat, als ik je pralines zou willen geven, kom ik ze zelf brengen en ga ik ze niet aan een pakjeskoerier meegeven. Je kent me toch, je weet nooit daarmee."

Dat is wel waar. Hij had één keer schoenen besteld en toen hij zag dat de koerier voor zijn deur het pakje had opengemaakt,

had hij voor zichzelf uitgemaakt dat hij nooit meer iets zou bestellen via een pakjeskoerier.

“Ja, dat is waar.”

“Misschien heeft Lewis ze wel gestuurd.”

Bij het horen van dit antwoord kijk ik verbaasd voor me uit. Zou hij dat doen? Neen, toch?

“Kom, laten we shoppen!”, zegt Jan.

Het idee dat Lewis die pralines voor mij zou kunnen gekocht hebben, laat me niet los.

We beginnen bij enkele basic kledingzaken maar dat wordt niets. Daarna gaan we nog naar een paar andere winkels maar ook daar vinden we geen enkel geschikt kledingstuk voor een bal. Wel voor als je zou beslissen om een zeemeermin te worden op het droge.

“We gaan niks vinden.”

“Ah neen hè, ik heb niet al mijn tijd gependend om dan uiteindelijk niets te vinden. Het komt wel goed Lisa!”

“Je klinkt als mijn baas Mandy. Ze zegt ook altijd dat alles goed komt.”

“Wel, dan heeft je baas groot gelijk, maak je niet druk. New York is groot. We vinden echt wel iets hoor.”

Hij heeft me met moeite kunnen overtuigen en we zoeken verder.

“Zie je wel, niets gevonden”, snauw ik hem een beetje af.

“Geduld, we moeten nog één winkel doen, Lisa.”

Die winkel ziet er oud en versleten uit. De kans dat ik hier een geschikt kledingstuk vind, is bijna onbestaande. Na lang zoeken heb ik een prachtig rood kledingstuk gevonden met een iets dieper uitgesneden decolleté en een split aan mijn rechterbeen. De jurk ziet er prachtig uit. Ik ga het snel passen en wonder boven wonder zit het als gegoten.

“Het is prachtig!”

“Lisa, als je dit draagt, gaan Lewis en de rest van je collega’s hun ogen niet geloven!”, zegt Jan trots. Maar dan zie ik de prijs. Hiermee zal ik jammer genoeg een week niet kunnen eten.

“Oh neen, ik kan dat toch niet betalen!”

Ja, ik ga nog genoeg moeten nemen met mijn versleten jeansbroek, versleten baskets en misschien een nieuwe T-shirt als ik geluk heb.

“Lisa, schat, als je dit kleding echt wil, betaal ik het met plezier voor jou.”

Mijn dag kan niet meer stuk. Jan betaalt in mijn plaats mijn kleding en ik stap met een goed gevoel de winkel uit.

Na afloop gaan we terug naar mijn huis en we drinken een theetje.

“Dus, Lisa, hoe zit het nu met die Lewis?”

Bij die vraag krijg ik direct zin om hem vol te schelden.

“Wel, hij irriteert mij mateloos; hij heeft commentaar op mijn kleding; hij denkt dat hij zomaar de nieuwe opdracht kan winnen en hij weet dat ik mijn thee met één klontje suiker drink.”

Jan kijkt me bedenkelijk aan alsof ik de dorpsgek ben.

“Dus... wat is nu het probleem? Hij plaagt je en die thee. Wat is er mis mee dat hij weet hoe jij hem het liefst drinkt?”

Bij die vraag word ik een beetje boos.

“Wat is er mis mee? Het is gewoon heel eng dat hij dat weet. Stalkt hij mij of zo?”

Ik begin licht te schreeuwen en Jan schrikt van mijn reactie.

“Waar maak jij je eigenlijk zo druk over? Vind je hem leuk misschien?”

“Wat, neen!”, ik schreeuw zo luid dat het zelfs voor mezelf ongeloofwaardig overkomt.

Vind ik Lewis leuk? Neen toch? Ik begin zelf te twijfelen maar onderdruk het gevoel. Ik vind hem niet leuk, ik haat hem.

Jan is vertrokken en ik ben alleen. Net wanneer ik mijn opgewarmde lasagne wil beginnen eten, krijg ik een bericht op mijn gsm. Wie zou het kunnen zijn? Ik zie dat het van een onbekend nummer komt.

'En, hoe was het shoppen Lies? Heb je me niet te veel gemist?'

Er is maar één persoon die me Lies noemt en dat is Lewis. Hoe komt hij zelfs aan mijn nummer? Maar dan weet ik hoe. Hij zal waarschijnlijk op zijn typische zoete manier aan Mandy hebben gevraagd of hij mijn nummer zou mogen. De romanticus die Mandy is, zal ze het hem waarschijnlijk nog gegeven hebben ook. Geïrriteerd antwoord ik:

'Nee, ik was blij dat ik even van je verlost was. Ik begin wel een beetje maagpijn te krijgen. Zou het misschien van je thee komen? Ik stuur je wel de rekening van de dokter.'

Ik had verwacht dat hij niet meer zou antwoorden maar ik ben mis.

'Ha ha ha, is goed. Ik zie je morgen wel.'

Ik weet niet waarom maar ergens maakt het me blij dat ik hem morgen weer zie. Nadat ik mijn lasagne op heb, ga ik naar mijn zolder op zoek naar een masker. Na lang zoeken vind ik een passend rood met paars masker dat juist mijn ogen bedekt wat me de gelegenheid zou geven om mijn lippen rood te stiften. Ik word blij wanneer ik aan mijn rode jurk denk en ik val in slaap.

Ik droom over Lewis. We staan in een balzaal en ik draag mijn rood kleed. Hij draagt een donkerblauw maatpak wat perfect

bij mijn jurk past. Hij vraagt mij om met hem te dansen en ik zeg ja. We gaan naar het midden van de balzaal en we beginnen te dansen. We staren mekaar even aan door onze maskers heen en net wanneer hij mij wil kussen, word ik wakker. Ik schrik wakker van de gedachte dat we samen zouden dansen. Ik ga even wat water drinken en val direct weer in slaap. Hopen dat ik niet weer van hem droom.

Hoofdstuk 4

Wanneer ik wakker word, voel ik me raar. Niet enkel omdat ik over Lewis heb gedroomd maar ik voel me ook niet zo lekker. Ik neem een pilletje in en vertrek naar mijn werk. De dagelijkse sleur. Vroeger ging ik met een goed gevoel naar mijn werk. Maar sinds Lewis er werkt, is het niet meer elke dag een plezier om naar mijn werk te gaan.

Wanneer ik op mijn bureau aankom, zit Lewis me aan te kijken. “Wat?”, vraag ik hem kort.

“Niets, ik vroeg me gewoon af wat je voor zaterdag hebt gekocht.”

Dus eerst zit hij mij af te breken en dan gaat hij zich afvragen wat ik heb gekocht.

“Dat zal je dan wel zien”, zeg ik en ik knipoog naar hem.

In stilte werken we voort.

“Hier zitten mijn harde werkers.”

Ik schrik van de zware stem achter me. Olivier. Waarom niet, zijn bezoek kan mijn dag helemaal compleet maken.

“Ik zocht jullie al.”

“Wel, hier zijn we”, zeg ik terwijl ik mijn ogen optrek.

“Ik kom even polsen of jullie zaterdag toch wel zeker komen. Ik ga namelijk het nieuws aan iedereen melden.”

Ik verschiet.

“Welk nieuws?”, vraag ik.

Ik probeer het zo kalm mogelijk te vragen en niet te bibberen.

“Wel, het nieuws dat een van jullie tweeën een functieverhoging krijgt natuurlijk.”

Daar is de stomp in mijn maag weer. Het idee dat ik die functieverhoging niet zou krijgen, maakt me echt misselijk.

“Heeft Mandy jullie verteld over jullie eerste opdracht met de flaptekst van het boek?”

“Ja”, zegt Lewis.

“Goed zo. Heeft ze jullie ook het boek al gegeven?”

“Ja”, zeggen Lewis en ik in koor.

“Geweldig, dan moet ik dus even niets meer doen.”

Alsof hij ooit iets doet, denk ik dan.

“Zoals jullie weten, is mijn tijd kostbaar dus ga ik maar weer.”

Eindelijk gaat hij weg en onze afdeling vult zich weer met stilte.

Om de gênante stilte te vullen vraag ik Lewis: “En heb jij al een pak dat groot genoeg is voor je dikke nek zaterdag?”

Het is misschien een domme vraag maar eerlijk gezegd word ik nogal gek van al die stiltes elke dag opnieuw.

“Nee, vanavond ga ik naar mijn persoonlijke kleermaker.”

“Ik hoop dat die genoeg stof heeft voor je nek”, zeg ik sarcastisch maar eigenlijk zou ik wel tape op mijn mond kunnen plakken.

Kijk, hij is niet de vriendelijkste maar het antwoord dat ik net heb gegeven, is misschien toch iets te arrogant. Raar genoeg vindt hij het leuk want hij begint te lachen.

“Inderdaad Lies maar na al die keren weet hij al dat hij extra stof voor mij moet bestellen.”

Ik kan me niet inhouden en ik begin te lachen. Dit is de eerste keer dat we gemeend naar mekaar lachen.

“Ik ga koffie halen. Moet jij ook iets?”, vraagt hij vriendelijk.

Het lijkt alsof we het pesten even vergeten zijn en dat geeft me een goed gevoel.

“Euhm ja, een thee met die speciale mix van je.”

Eerlijk gezegd vind ik het wel leuk als hij me plaagt dus blijf ik maar voorzetjes geven naar mopjes.

“Komt voor mekaar maar met dubbel snot smaakt het tweemaal zo lekker.”

Zijn antwoorden vind ik leuk. Het is raar dat zijn humor me eerder enkel opgevallen was als arrogant sarcasme maar nooit als vriendelijkheid. Het bevalt me prima dat ik me goed voel bij zijn humor en eigenlijk ook bij hem.

“Verras me”, zeg ik nog vooraleer hij vertrekt naar de keuken om onze drankjes te halen.

Wanneer hij terug is en mijn thee al bijna op is, krijg ik weer een mail van Mandy. Het is anders dan anders. Ze zegt niet dat ik dringend moet komen maar ze zegt gewoon:

Lisa, ik zou je even moeten spreken lieverd. Heb je even tijd om te komen?

Warme groet ,

Mandy

Oei, het feit dat ik niet dringend moet komen en dat ik niks verkeerd heb gedaan, maakt me bang en gestresseerd tegelijkertijd. Met angst in mijn ogen sta ik recht en jammer genoeg ziet Lewis het.

“Alles oké Lies?”

Zijn warme stem heeft het effect dat ik wil wenen.

“Ja”, zeg ik kalm en ik ben fier dat ik geen traan laat.

Ik zit op de rode stoel in Mandy haar kantoor en bang wacht ik af tot ze begint te spreken.

“Lisa, lieverd, ik heb nieuws voor je dat je misschien niet zo leuk gaat vinden.”

Oh neen, alle mogelijke rampscenario’s vliegen door mijn hoofd. Word ik ontslagen? Word ik vervangen? Is er iets met Jan gebeurd of met mijn ouders? Voor ik verder kan gaan met panikeren, gaat Mandy verder.

“Het gaat over die functieverhoging.”

Ja lap, nu gaan we het krijgen.

“Olivier is daarstraks met mij komen praten en hij zei dat hij een voorkeur heeft voor Lewis.”

Oh wauw. Het lijkt alsof ik net van een rollercoaster ben gestapt die zes keer overkop is gegaan. Het duurt even vooraleer ik begin te praten. Waarschijnlijk eeuwen want Mandy kijkt me bezorgd en bedrukt aan.

“Lisa, schat, alles oké met je? Je ziet zo bleek.”

De tranen schieten in mijn ogen en nog voor ik de tijd heb om de krop in mijn keel door te slikken, vloeien de tranen als watervallen over mijn wangen.

“Dat kan toch niet,” begin ik, “Olivier moet er toch niet alleen over beslissen. Jij hebt toch ook inspraak? Ik werk hier al zo lang dus waarom zou hij dan Lewis kiezen die hier nog maar net werkt?”

Ik kan niet stoppen met vragen stellen en al helemaal niet met wenen.

“Oh Lisa, ik weet het. Maar je kent Olivier... Hij moet ons beiden helemaal niet. Ik heb wel inspraak maar uiteindelijk is het Olivier die beslist en daar kan ik niets aan veranderen.”

“Maar dat kan toch niet!”, schreeuw ik zo luid dat Mandy er van schrikt.

“Toch wel, Lisa. Kijk, het enige wat je kan doen, is je nu extra inzetten voor die opdracht die ik je heb gegeven.”

Ze geeft me een zakdoekje voor mijn tranen en zelf gaat ze ook bijna wenen.

“Oké, is het goed als ik hier nog even blijf zitten, Mandy? Ik wil namelijk niet dat Lewis ziet dat ik heb geweend, snap je?”

“Natuurlijk Lisa, dat weet je toch.”

Ik blijf nog even zitten tot ik zeker weet dat ik niet meer ga wenen wanneer ik Lewis weer onder ogen kom.

Tien minuten later verlaat ik Mandy haar kantoor. Ik hoop dat ik genoeg zelfvertrouwen uitstraal om Lewis te zien. Wanneer

ik mijn bureau nader, merk ik al dat ik mijn tranen niet lang ga kunnen bedwingen.

“Alles oké, Lies? Je ziet er zo rood en bezorgd uit”, zegt Lewis. Zijn stem maakt dat ik direct in tranen zou willen uitbarsten en troost zou willen vinden tegen zijn schouder.

Ik probeer me in te houden en zeg zo zelfverzekerd als ik kan: “Ja hoor, er is niets aan de hand.”

Ik dacht dat ik het overtuigd genoeg zei maar Lewis merkt dat ik lieg.

“Lies, stop met liegen. Ik zie aan je ogen dat je geweend hebt. Zeg gewoon wat er scheelt. Heeft het misschien met mij te maken?”, vraagt hij met een zorgrimpel in zijn voorhoofd.

“Neen!”, roep ik.

Ondanks mijn poging om overtuigend te klinken, klonk het eerder ongeloofwaardig.

“Euhm, oké dan”, zegt hij nog steeds bezorgd.

Het volgende halfuur werken we in stilte voort. Hij is de eerste die de stilte verbreekt.

“En, ben je klaar voor het feest zaterdag?”

Ik merk dat het een poging is om me op te beuren.

“Oh dat feest, euhm jaja.”

Na die hele heisa in Mandy haar kantoor weet ik niet of ik nog wel wil gaan.

Net voor ik wil afsluiten, krijg ik nog een mail van Olivier binnen. Ik heb zin om de mail niet te lezen maar om niet toe te geven aan mijn kinderachtige gedrag open ik hem toch.

*Beste medewerker,
In de vorige mail over het feest zaterdag ben ik nog een heel belangrijk detail vergeten te vermelden. Je moet namelijk een date meenemen.
Veel succes met je zoektocht en tot zaterdag!
Groet,
Olivier*

Dit meen je niet! Eerst moeten we al naar een stom feest gaan en dan moeten we nog een date meenemen ook. Ik begin dit hoe langer hoe minder leuk te vinden.

“Wie ga jij meenemen, Lies?”

Verdorie hè, hij heeft de mail ook gekregen.

“Euhm geen idee. Ga jij weer een van je dellen meenemen?”, vraag ik en ik merk dat ik met deze vraag Lewis heb geraakt.

Goed gedaan, Lisa. Hij doet eindelijk vriendelijk en dan ga jij hem gewoon vernederen.

“Neen Lies, die zijn niet geschikt voor zo’n bal.”

Zijn opmerking maakt me aan het lachen en hij begint ook te lachen.

“Sorry voor mijn opmerking.”

“Maakt niet uit,” zegt hij glimlachend, “ik ben ook niet altijd even vriendelijk tegen je geweest, weet je nog?”

Hij lacht en knipoogt naar mij.

Wanneer ik thuiskom, ga ik meteen in bed liggen. Ik begin Titanic te kijken met een grote kom roomijs. Ik begin te wenen en opeens krijg ik een berichtje. Mijn eerste gedachte is Jan maar wanneer ik op mijn gsm kijk, zie ik dat het Lewis is.

‘Morgenavond afspraak in het park aan de vijver. Ik heb een verrassing voor je! Lewis’

Zijn bericht geeft me een raar gevoel. Ik voel me warm worden vanbinnen en het wenen houdt op. Ik vraag me af welke verrassing hij voor mij in petto heeft.

Ik word wakker met een hoofd dat op ontploffen staat. Ik voel me echt niet goed en besluit om een dagje vrijaf te nemen. Ik bel naar Mandy en zoals ik al had verwacht, zet ze me een dagje thuis. Ze wenst me veel beterschap en ze hoopt dat ik morgen klaar ben voor het bal. In mijn hoofd blijft het woord 'morgen' hangen. Oh neen, ik realiseer me opeens dat we vrijdag zijn en dat morgen het bal al is. Ik begin me zorgen te maken en voel me zenuwachtig. Ik besluit Jan te bellen. Hij neemt direct op.

"Hey Lisa, zo vroeg. Wat voor nieuws?"

Ik voel de tranen in mijn ogen.

"Het gaat niet, Jan. Zou je willen komen?"

Ik heb mijn vraag nog niet helemaal gesteld of ik hoor hem zijn auto al starten.

"Ik kom eraan Lisa", zegt hij nog voor hij aflegt.

Niet veel later krijg ik een bericht van Lewis.

'Hey Lies, alles oké want je bent niet op kantoor. Onze afspraak vanavond gaat toch wel door hè?'

Zijn bericht bezorgt me vreemd genoeg vlinders in mijn buik. Ik wil het gevoel onderdrukken maar het idee dat hij bezorgd om me is, maakt me zo blij. Ik antwoord hem direct.

'Hey Lewis, ja gaat wel. Natuurlijk gaat onze afspraak nog door vanavond!'

*'Ok top! Ik zie je vanavond dan! Lewis
PS: ik kijk er al naar uit!'*